Pregaria.cat

Entrada

No és el mateix

Per LauraR el dj., 22/01/2026 - 08:00

En el camí de la vida no és el mateix saber que ens cal fer una cosa a fer-la. Un exemple senzill i clar el tenim en el dormir. No és el mateix saber que necessitem hores de son i no fer-ho a invertir temps dormint. I l'enorme diferència no rau en una qüestió lingüística sinó vital. Mentre que la sola consciència no ens evita les conseqüències negatives, físiques i psíquiques, de la falta de son, el fet de dormir ens prepara físicament i psíquicament per a relacionar-te positivament amb els altres i el teu entorn, ens permet fer camí.

L'ocasió d'iniciar un nou any és un altre exemple.

En acabar-lo habitualment passem revista al temps passat, agraint tot el bo que ens ha portat, lamentant els mancaments i demanant al Senyor que el nou any ens sigui propici.

Ara bé, ¿no ens ha passat que cada 31 de desembre constatem que res del que hem viscut ens ho podíem haver imaginat en l'estrena de l'any que acaba? Segurament ens hem adonat també que precisament viure el que no havíem planejat ha sigut determinant en el nostre itinerari vital i ens ha madurat. Se'ns fa més clar que la nostra vida depèn d'Algú.

Però no és el mateix saber que la nostra vida està a les seves mans, a invertir una estona pregant que ens sabem en mans del Senyor, deixant la nostra persona a les seves mans i sentint que això és el que volem. Fer-ne experiència no és el mateix que solament saber-ho.

Jesús ens va revelar: que el fons de la realitat és un Pare.

Això significa que la nostra vida, amb totes les seves cuites, no passa desapercebuda ni cau en el buit, té sentit. Aquest Déu Pare està al costat nostre ajudant-nos a fer que aquest ofici de viure resulti profitós.

Això comporta que davant l'esdevenidor tot no depèn de nosaltres ni del que els altres facin.

Això esvaeix el malestar del sense sentit o la buidor de la superficialitat.

La vivència íntima que la nostra vida està relligada a Déu Pare influeix en els pensaments, actituds i maneres de fer amb les que afrontem el quotidià, ens siguem conscients o no d'ella.

Des d'ella es generen aquelles actituds de fons: serenor, generositat, joia, entesa amb els altres, fortalesa, etc. que faciliten trobar maneres apropiades d'afrontar els reptes concrets que ens presenta la vida quotidiana. Aquesta estona de pregària pot ser improductiva però es fecunda.

Incloem també en la nostra oració les víctimes innocents del nostre món. L'actuació humana causant sofriment als propis germans sense que aquest Déu Pare ho impedeixi forma part del misteri de la llibertat humana, com misteri és que, així i tot, ells no estan deixats de la mà de Déu Pare.

(Imatge: Pixabay)